

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **S. L.**, zast. Mgr. Marií Klinerovou, advokátkou se sídlem V Jámě 699/1, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zast. Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 195/2, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2013, č. j. 1536/SČaKŽÚ/2013-4, JID: 115262/2013/KUUK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2014, č. j. 78 A 12/2013 – 70,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2014, č. j. 78 A 12/2013 – 70, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 5. 2013, sp. zn. MULN/14306/1351/2012/OS-PR/PE, č. j. MULNCJ 40430/2013, kterým byl

stěžovatel uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o přestupcích“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 12 000 Kč. Současně mu bylo uloženo nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Uvedeného přestupku se měl dopustit tým, že dne 19. 5. 2012 v době od 15:00 do 16:00 hodin na letišti v Panenském Týnci na tunikovém srazu „CARWARS Opening 2012“ na dráze „DRAG CUP – Volný sprint“ na 402 metrů jako řidič osobního automobilu AC COBRA 427, r.z. X, použil při finálové jízdě na zadních kolech pneumatiky, u nichž výrazným způsobem snížil tlak vzduchu cca o 65 procent oproti obvyklé a doporučené hodnotě (místo obvyklých 230 kPa byly pláště nahuštěny pouze na 80 kPa); takto podhuštěné pneumatiky zajišťovaly jen minimální boční vedení vozidla a zadní náprava se chovala jako uvolněná v karoserii v příčném směru, při zvyšování rychlosti mu zadní náprava mírně vybočila vlevo, při snaze o srovnání do přímého směru došlo k vybočení zadní nápravy výrazně vpravo a poté již došlo k nezvladatelnému vybočení vozidla vlevo; stěžovatel vyjel ze své dráhy, levým bokem vozidla narazil do vozidla jedoucího ve vedlejší dráze a poté vyjel mimo vyznačenou trať, porazil kovové zábrany a vjel do přihlížejících diváků, z nichž 8 zranil. Zranění diváci byli převezeni do nemocnic k ošetření a případné hospitalizaci. U všech zraněných osob došlo také ke škodě na majetku a poškození se připojili s nárokem na její náhradu. S těmito nároky byli odkázáni na občanskoprávní řízení u soudu.

[3] Krajský soud označil jako jedinou spornou otázku, zda zranění 8 diváků může být vyhodnoceno jako přestupek ve smyslu § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. K tomu uvedl, že ve skutkové podstatě uvedeného přestupku není stanovena žádná podmínka porušení zákonné povinnosti. Přes takto vymezenou skutkovou podstatu by stěžovatel neměl zapomínat na to, že existuje obecná prevenční povinnost dle § 415 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), kterou porušil, jelikož musel vědět, že svým jednáním v závodě může způsobit škodu jak na zdraví, tak na majetku osob. Na tento závěr nemá žádný dopad případné nesplnění zákonných povinností pořadatele závodu. Z obsahu správního spisu, zejména z vlastní argumentace stěžovatele, vyplývá, že dal přednost své snaze o vítězství před bezpečností soupeře a přihlížejících diváků. Neudělal vše pro to, aby střetu s druhým soutěžním vozidlem zabránil, ve smyku svého vozidla se pouze pokoušel vyrovnat směr jízdy, aniž by ubíral plyn, jelikož byl po celou dobu nehodového děje stále před druhým soutěžním vozidlem.

[4] Dále soud konstatoval, že stěžovatel nebyl ze strany správních orgánů postihován za to, že před inkriminovaným závodem upustil tlak v zadních pneumatikách, nýbrž za to, že při tomto závodění z nedbalosti zranil 8 přihlížejících diváků. Výše tlaku v pneumatikách byla z hlediska zavinění zranění diváků naprosto podružná, a proto se soud obsáhlou žalobní argumentací ohledně optimální hodnoty tlaku v pneumatikách při dotyčných závodech blíže nezabýval. Na významu ztratily ze stejného důvodu i výhrady vůči znaleckému posudku znalce Tomáše Bendy. Co přesně způsobilo smyk vozidla, které nemělo mechanickou závadu – tj. zda šlo o nesprávný tlak v pneumatikách či nečistoty na závodní dráze atd., je pro daný případ z hlediska vymezení skutkové podstaty přestupku dle § 49 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona nepodstatné. Podstatné je, že stěžovatel svým jednáním při závodech zapříčinil vznik škodné události.

pokračování

[5] Krajský soud se neztotožnil s námitkami ohledně neodbornosti znalce Tomáše Bendy. Znalec vypracoval znalecký posudek v souladu se svojí specializací a v souladu se zadaným znaleckým úkolem. Soud vyhodnotil posudek jako úplný a objektivní důkazní prostředek, na jehož základě mohl být vystavěn závěr o tom, že se stěžovatel z nedbalosti dopustil přestupkového jednání. Ve věci proto nebylo nutné provádět dokazování dalším znaleckým posudkem Ing. Richarda Čepka, skutkový stav byl ze strany správních orgánů náležitě objasněn. Navíc jediný případ nevyhovění návrhu na provedení dokazování se týkal vyslechnutí Ing. Richarda Čepka jako svědka. Znalec nemůže být vyslýchán jako svědek, proto správní orgány nepochybily, pokud dovodily, že v dané věci nemohli být vyslýcháni znalci proti sobě, protože v řízení byl ustanoven znalec jen jeden. Námitky vedené tímto směrem soud vyhodnotil jako nepřesné a zavádějící.

[6] Neshledal ani, že by se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou zavinění. V rozhodnutí žalovaného je v odůvodnění konstatováno, že se jednalo o nedbalost nevědomou, rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice hovoří pouze o nedbalosti, to ale nezpůsobuje jeho nezákonnost. Navíc bylo doplněno rozhodnutím žalovaného. Krajský soud se dále ztotožnil s žalovaným, který konstatoval, že se na daný případ sice nevztahuje silniční zákon, ale stěžovatel byl přesto povinen přizpůsobit rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla, stavu dráhy, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem (např. i nahuštění pneumatik – tato povinnost vyplývala z § 415 občanského zákoníku).

[7] Dále soud neshledal, že by ve věci došlo k ovlivnění správních orgánů ze strany médií. Jde o veskrze subjektivní tvrzení, které nebylo doloženo. Nesouhlasil ani s námitkami směřujícími do výroku o sankci. Připustil, že podrobnější odůvodnění obsahuje až rozhodnutí žalovaného, což ale nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Odůvodnění výše sankce shledal soud precizní. Závěrem odmítl námitku nepřezkoumatelnosti směřující do obou správních rozhodnutí, neboť neshledal žádné vady, které by bránily meritornímu soudnímu přezkumu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Namítá, že ani v řízení před soudem nebyla správně posouzena otázka existence naplnění skutkové podstaty. Mezi jednáním pachatele přestupku a následkem musí existovat kauzální nexus, jehož nedostatek opakovaně namítá, ale správní orgány i krajský soud dospěly k jinému názoru. Tím se dopustily porušení čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Aby mohl být vynesena výrok o spáchání přestupku, musí být současně stanoveno, co přestupce spáchal, přičemž jeho jednání musí být zákonem výslovně zakázáno nebo spočívat v opomenutí splnění povinnosti. V nynějším případě nebylo stanoveno, jakou zákonnou povinnost stěžovatel porušil či opomenul splnit. Při tom se správní orgány odmítly zabývat exaktními závěry znalce z oboru doprava – odvětví doprava silniční a městská, znalecké posudky o příčinách silničních dopravních nehod, Ing. Richarda Čepka, a stále vycházely ze znaleckého posudku vypracovaného

nekompetentním znalcem z oboru ekonomika, ceny a odhady motorových vozidel, strojírenství všeobecné, technický stav vozidel, autoopravárenství, Tomáše Bendy. Z posudku Ing. Čepka vyplývá, že pneumatiky nebyly podhuštěné v době vzniku nehody v důsledku jejich zahřátí na vysoké teploty. Správní orgány odmítly i svědeckou výpověď J. B., závodního komisaře a mezinárodního soutěžního jezdce, který v písemné podobě vyjádřil obdobný závěr.

[10] Stěžovatel odmítá, že by způsobený následek byl v příčinné souvislosti s jeho zaviněným jednáním, ale spatřuje ho v naprosto nedostatečném zajištění bezpečnosti diváků. Sám jednal v rámci sportovního závodu v mezích povoleného rizika, které je pro obdobné aktivity běžným průvodním jevem. Jako závodník mohl spravedlivě očekávat, že bezpečnost závodu, tedy i přihlížejících osob, bude zajištěna ze strany pořadatele. Rovněž samotní diváci si rizika museli být vědomi. Z uvedeného dovozuje, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi škodlivým následkem a jeho jednáním a současně nebyla prokázána protiprávnost jeho jednání.

[11] Namítá tedy rozpor napadených rozhodnutí se základními zásadami správního trestání, neboť výroky rozhodnutí nejsou opřeny o žádné zákonné ustanovení, jehož porušení se měl dopustit. Krajský soud v této souvislosti odkázal na § 415 občanského zákoníku, ale toto ustanovení nebylo v řízení o přestupku jedinkrát zmíněno, tímto směrem nebylo provedeno dokazování a není tak zřejmé, že povinnost jím stanovená byla skutečně porušena a zda je dán kauzální nexus. Soud navíc odlišně od správních orgánů konstatoval, že stěžovatel není postihován za podhuštění zadních pneumatik, při tom právě na upuštění tlaku v pneumatikách je postaven výrok o vině a tato činnost je správním orgánem kladena do příčinné souvislosti s naplněním skutkové podstaty přestupku. Soud zde proto nevychází z rozhodnutí správního orgánu, který podhuštěné pneumatiky staví jako základní argument, naopak sám nad míru přípustnou zákonem rozhodnutí o přestupku reviduje, objektivní stránku skutkové podstaty přestupku pak nahrazuje novým posouzením objektivní stránky přestupku, a to bez provedení jakéhokoli dokazování, v jehož průběhu by byla dána možnost se k věci a v podstatě novému obvinění vyjádřit.

[12] Soud v napadeném rozsudku konstatoval, že stěžovatel i při smyku přidával plyn, a tedy neučinil vše, aby nehodě zabránil. To je závěr zcela spekulativní a nepodložený. S ohledem na reakční dobu a vzdálenost diváků od trati nebylo možné nehodě zabránit.

[13] Další námitka směřuje do skutečnosti, že závěr správního orgánu I. stupně (potvrzený žalovaným i krajským soudem) nemá oporu v provedeném dokazování. V žádném stupni nebyly vysvětleny rozpory mezi svědeckými výpověďmi, respektive nebylo vysvětleno, proč správní orgán některé svědecké výpovědi opomenul. Správní spis obsahuje protichůdná zjištění, zejména svědecké výpovědi, tyto výpovědi jsou zmiňovány v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by vysvětlil, které podklady vzal v úvahu jako podklady pro své rozhodnutí a které vyloučil a proč. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 – 47 a ze dne 28. 2. 2007, č. j. 5 Afs 165/2005 – 96.

pokračování

[14] Správní orgány dále upřely stěžovateli právo dosáhnout předvolání svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě. Již v prvním stupni namítal chybné závěry znaleckého posudku, který je stěžejním důkazem, námitkami stran nedostatečné odbornosti se správní orgány nezabývaly. Soud pochybil, pokud shledal nepotřebným provedení dalšího dokazování znaleckým posudkem. Ing. Čepěk měl být vyslechnut jako znalec, nepřipuštění jeho znaleckého posudku a jeho výsledku představuje porušení práva na spravedlivý proces.

[15] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že krajský soud nevytknul správním rozhodnutím nedostatečné vypořádání otázky zavinění. Správní orgány vidí nedbalost nevědomou v porušení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o silničním provozu“), který se sice na dané jednání nevztahoval, ale pravidla z něj plynoucí by stěžovatel jako řidič měl znát. Soud se chybně spokojil s odkazem na § 415 občanského zákoníku a dále se touto otázkou nezabýval. Nezabýval se ani námitkou, že výrok rozhodnutí nekoresponduje s jednáním, kterého se měl stěžovatel dle odůvodnění téhož rozhodnutí dopustit.

[16] Závěrem namítl, že krajský soud nesprávně uvážil o zákonnosti výroku o sankci, který byl doplněn o důvody až v odvolacím řízení, tedy nebyla dána možnost jeho napadení opravným prostředkem. Závěr soudu, že tento výrok žalovaný náležitě a precizně zdůvodnil na str. 10 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je nedostatečný.

[17] K doplnění rámce stížních bodů uvedl, že z vyjádření soudu je patrné, že s ohledem na četná zranění, ke kterým v souvislosti se závodem došlo, považuje postih v přestupkovém řízení v podstatě za zanedbatelný. Pro stěžovatele by však byl vzhledem k požadovaným náhradám škody likvidační. Dále uvedl, že v rozhodnutí obou správních orgánů se promítá tlak ze strany médií na potrestání skutku. Média porušila zásadu presumpce neviny a správní orgán patrně ovlivněn podávaným popisem události shromažďoval podklady svědčící o vině stěžovatele, aniž by stejnou měrou připustil důkazy, které mohly svědčit závěrům opačným.

[18] S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

[19] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu, kasační námitky považuje za nedůvodné. V posuzovaném případě došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku, není třeba stanovit, jaká povinnost byla porušena či opomenuta. K ostatním námitkám odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě, přičemž zdůraznil, že tyto námitky považuje pro daný spor za irelevantní.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatel je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.

řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

III.A Otázky naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích

[21] Stěžejní otázka posuzovaného případu se týká toho, zda byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, který je stěžovateli kladen za vinu. Podle něj *se přestupku dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví*.

[22] Skutkovou podstatu přestupku tvoří 4 základní znaky – objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka. Objektem posuzovaného přestupku je lidské zdraví, které bylo bezesporu poškozeno u 8 diváků přihlížejících závodu, což je pečlivě doloženo ve správním spisu. Subjektem přestupku je jeho pachatel, v posuzovaném případě stěžovatel, který vjetím do diváků škodu na jejich zdraví způsobil. Sporné je naplnění objektivní a subjektivní stránky přestupku.

[23] Objektivní stránka přestupku je charakterizována existencí protiprávního jednání jako projevu vůle, ať už ve formě konání nebo nečinnosti, dále následkem, tedy porušením nebo ohrožením zájmů, a příčinnou souvislostí mezi jednáním a následkem. Stěžovatel má za to, že nebylo vymezeno, jakého protiprávního jednání se měl dopustit, tj. neudělal nic, co by bylo zákonem zakázáno, ani neopomenul, co zákon příkazuje. Výroky správních rozhodnutí se neopírají o žádné zákonné ustanovení, jehož porušení se měl dopustit. Tento nedostatek vytýkal již správnímu orgánu I. stupně. Žalovaný vyjádřil názor, že skutková podstata posuzovaného přestupku nevyžaduje porušení nějakého právního předpisu či zákona, hovoří pouze o tom, že přestupku se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví. Krajský soud se k žalobní námitce, která se svým obsahem shodovala s námitkou odvolací, vyjádřil tak, že stěžovatel svým jednáním porušil ustanovení § 415 občanského zákoníku, jelikož musel vědět, že svým jednáním v závodě může způsobit škodu jak na zdraví, tak na majetku. Byl se závodní tratí seznámen, a proto měl jako zkušený jezdec svoji jízdu přizpůsobit tak, aby předešel způsobení jakékoli škody. Soud dospěl k závěru, že stěžovatel neudělal vše pro to, aby střetu s druhým soutěžním vozidlem zabránil, když ve smyku svého vozidla se pokoušel vyrovnat toliko směr jízdy, aniž by ubíral plyn, jelikož byl po celou dobu nehodového děje stále před druhým soutěžním vozidlem.

[24] Zatímco žalovaný k věci přistoupil tak, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích není třeba porušení či opomenutí povinnosti, krajský soud porušení povinnosti dovodil, a to porušení obecné prevenční povinnosti podle § 415 občanského zákoníku. Své rozhodnutí tak založil na odlišném právním názoru než žalovaný, přesto dospěl k závěru, že žaloba je z hlediska uplatněných námitek naprosto nedůvodná a zamítnul ji.

[25] Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99 (publ. pod N 142/16 SbNU 63), podle něhož: „*Změna právního názoru soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutím správních orgánů je nevyhnutelně*

pokračování

důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, jestliže soud dospěje k závěru, že správní rozhodnutí posoudilo věc nesprávně a nejde přitom o případ, kdy účastník, ačkoliv zákon porušen byl, na svých právech nebyl nijak dotčen. V projednávané věci však soud poté, co dospěl k závěru o nesprávnosti posouzení věci správním rozhodnutím, sám právně i skutkově „vykročil“ jiným směrem a především stanovisko, jež by v prvním sledu měl zaujmout správní orgán. V takových případech je totiž účastníkům zcela uzavřena cesta k tomu, aby mohli předložit důkazy, které z dosavadního pohledu se neukazovaly jako relevantní, byť důkazní břemeno zde může být na straně účastníka, a navíc je takovým soudním rozhodnutím věc posunuta do roviny nepřezkoumatelnosti.“

[26] Obdobně rozhodoval i Vrchní soud v Praze v rozsudku ve věci sp. zn. 6 A 185/93, II. *„Jestliže žalobce důvodně tvrdí nesprávnost právního posouzení věci žalovaným, a jestliže nesprávnost právních závěrů je podstatná pro rozhodnutí správního orgánu, soud toto rozhodnutí zruší. Žalobu nelze zamítnout proto, že výrok správního rozhodnutí může popřípadě obstat z jiných soudů zřejmých právních důvodů, o které však své rozhodnutí správní orgán neopřel a ani se jimi nezabýval.“* Rovněž Nejvyšší správní soud se obdobnou tematikou již zabýval a shrnul v právní větě k rozsudku ze dne 27. 8. 2009, č. j. 4 As 30/2008 – 102: *„Jestliže výsledky dokazování provedeného soudem znamenají podstatnou změnu skutkových okolností oproti těm, z nichž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, a zpochybňují správnost právních závěrů, na nichž je založeno rozhodnutí o pokutě za správní delikt, soud takové rozhodnutí zruší podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Žalobu nelze zamítnout z jiných skutkových a právních důvodů, o které své rozhodnutí správní orgán neopřel a ani se jimi nezabýval.“*

[27] Z uvedené judikatury vyplývá, že krajský soud byl povinen rozhodnutí žalovaného zrušit pro jeho nesprávný právní názor. Jelikož tak neučinil, došlo k porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, z nichž vyplývá základní právo na reálnou a efektivní možnost účastníků řízení jednat před soudem, spočívající v oprávnění právně i skutkově argumentovat. Pojem potvrzení rozhodnutí v obecném smyslu znamená takové rozhodnutí státního orgánu vyšší instance, jímž je potvrzeno opravným prostředkem napadené rozhodnutí orgánu instance nižší jako věcně správné, přičemž věcnou správností se rozumí správnost skutkových zjištění a správnost právního posouzení (k tomu blíže citovaný nálezn Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 279/99). Krajský soud proto pochybil, jelikož navzdory svému právnímu názoru odlišnému od žalovaného rozhodnutí žalovaného nezrušil, ale naopak jej potvrdil.

[28] Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že z právního názoru krajského soudu vyplývá, že stěžovatel měl porušit obecnou prevenční povinnost vymezenou v § 415 občanského zákoníku, nevyplývá z něj však jednoznačně, jakým způsobem měl tuto povinnost porušit.

[29] I s ohledem na trestněprávní judikaturu vztahující se k trestnému činu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, který postihuje jednání vedoucí k závažnějším následkům na zdraví než přestupek dle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, lze vyvodit závěr, že aby došlo ke spáchání trestného činu, či přestupku, musí být naplněn i předpoklad protiprávnosti jednání pachatele. Teprve v důsledku protiprávního jednání může dojít k potrestání pachatele za způsobené a

zaviněné protiprávní následky. Protiprávnost jednání je naplněna, pokud je porušena zákonem, či jiným právním předpisem, stanovená povinnost. K tomu lze odkázat například na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 8 Tdo 68/2010, v němž vyjádřil: „Tyto správné úvahy odvolacího soudu je jen třeba doplnit v tom směru, že jednání obviněného nebylo právně posouzeno jako porušení důležité povinnosti uložené mu podle zákona, tedy i podle odst. 2 § 224 tr. zák., nýbrž jen v základní skutkové podstatě trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák. V takovém případě bylo na místě aplikovat obecná ustanovení o povinnostech občana v rámci tzv. generální prevence. Podle ustanovení § 415 obč. zák. totiž platí, že každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí. Jde o závaznou právní povinnost každého dodržovat nejen povinnosti uložené právními předpisy a povinnosti převzaté smluvně, ale - i bez konkrétně stanoveného pravidla chování - počínat si natolik obezřetně, aby jednáním či opomenutím nevznikla škoda jiným ani jemu samému. V této souvislosti (a v návaznosti na dovolací námitky obviněného) je zapotřebí akcentovat, že aplikace § 415 obč. zák. přichází v úvahu jen (a v daném případě právě) tehdy, není-li konkrétní právní úprava, vztahující se na jednání, jehož protiprávnost se posuzuje. Odpovědným podle občanského zákoníku nebude ten, kdo si v občanskoprávním styku počíná podle podmínek konkrétní situace natolik bedlivě (pozorně, ohleduplně), aby při tom nezpůsobil škodu na zdraví, majetku, právech jiného, přírodě či životním prostředí (srov. prof. JUDr. Jiří Švestka, DrSc., JUDr. Jiří Spáčil, CSc., JUDr. Marta Škárová, JUDr. Milan Hulmák a kolektiv, *Občanský zákoník komentář - díl I. 1. vydání, Praha. C.H.Beck 2008, str. 1048, 1049*).“

[30] Krajský soud nad rámec své pravomoci uvedl, že v posuzovaném případě mohlo dojít k porušení obecné prevenční povinnosti dle § 415 občanského zákoníku. Je sice pravdou, jak vyplývá z výše citované trestněprávní judikatury, že porušení takovéto povinnosti přichází do úvahy. Definitivní vymezení porušené povinnosti však musí učinit žalovaný. Krajský soud není oprávněn přijít se zcela novou právní argumentací, proti níž nemá stěžovatel dostatečný prostor se bránit.

[31] Teprve jakmile bude definováno protiprávní jednání, bude možné konstatovat, zda existuje příčinná souvislost mezi jednáním stěžovatele a způsobeným následkem, případně zda byl škodlivý následek zapříčiněn chováním jiného subjektu (například pořadatelů závodu či samotných diváků, jak je naznačeno v kasační stížnosti - to by ovšem muselo být předmětem samostatného zkoumání).

[32] Posledním znakem skutkové podstaty přestupku je jeho subjektivní stránka, tedy zavinění jako psychický vztah pachatele k protiprávnímu jednání a jeho následku. K naplnění subjektivní stránky posuzovaného přestupku postačí zavinění z nedbalosti. Zákon o přestupcích rozlišuje nedbalost vědomou a nevědomou (§4 odst. 1 zákona o přestupcích), správní orgány dospěly k závěru, že v posuzovaném případě se jednalo o nedbalost nevědomou (*pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*). Krajský soud se s tímto názorem ztotožnil.

[33] Jak je uvedeno výše, zavinění je vztah pachatele k protiprávnímu jednání a následku. Pokud není vymezeno protiprávní jednání, není logicky možné ani vymezit vztah pachatele k tomuto jednání. Správní orgány postavily protiprávnost jednání na tom,

pokračování

že vozidlo mělo podhuštěné zadní pneumatiky a stěžovatel by měl vědět, že tím mohl ohrozit jízdní vlastnosti vozidla a s ohledem na objem vozidla a jeho sílu měl s možným nebezpečím vůči divákům, kteří byli v blízkosti startu a stáli nedostatečně chráněni, počítat a předvídat je. Krajský soud ovšem podhuštění pneumatik chápe jako podružnou skutečnost, odůvodnění ohledně zavinění je tím v podstatě popřeno. Nemohl se proto pouhým odkazem na rozhodnutí žalovaného ztotožnit s jeho názorem, když zároveň popřel důležitost skutečností, na nichž bylo rozhodnutí žalovaného vystavěno (viz předchozí odstavce tohoto rozsudku). Závěry krajského soudu jsou proto zcela nesrozumitelné, jelikož zavinění je posouzeno jako nedbalost nevědomá (alespoň odkazem na rozhodnutí žalovaného), aniž by měl soud ujasněno, k jakému jednání se zavinění vztahuje. V tomto bodě tedy Nejvyšší správní soud přisvědčuje kasační stížnosti a v důsledku uvedené rozpornosti hodnotí napadený rozsudek v této části jako nepřezkoumatelný.

[34] Pro úplnost k tomu kasační soud doplňuje, že zákon o silničním provozu se na posuzovaný případ neaplikuje, jelikož upravuje pouze práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích, pravidla provozu na pozemních komunikacích, úpravu a řízení provozu na pozemních komunikacích, řidičská oprávnění a řidičské průkazy a působnost a pravomoc orgánů státní správy a Policie České republiky ve věcech provozu na pozemních komunikacích. Mimo pozemní komunikace se tento zákon neuplatní.

[35] Závěrem k této skupině námitek Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63: „*V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).* „

III.B Další kasační námítky

[36] Nepřezkoumatelnost spatřuje stěžovatel i v tom, že se krajský soud nezabýval jeho námitkou, že výrok rozhodnutí nekoresponduje s jednáním, kterého se měl dle odůvodnění dopustit. Nejvyšší správní soud po prostudování napadeného rozsudku musí dát stěžovateli za pravdu. Krajský soud uvedenou žalobní námitku zcela opomenul, nikterak se k ní nevyjádřil. Dle setrvalé judikatury Ústavního soudu je jedním z principů představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit, ve správním soudnictví s odkazem na § 54 odst. 2 s. ř. s. (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. pod N 34/3 SbNU 257, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. pod N 85/8 SbNU 287 či nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II ÚS 686/02, publ. pod N 155/35 SbNU 147). V obdobném duchu se vyjadřuje i Nejvyšší správní soud, například v rozsudku ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 111 na základě usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 107 (publ. pod č. 1948/2009 Sb. NSS), když judikoval myšlenku, že krajský soud je povinen se v rozhodnutí o žalobě vypořádat se všemi žalobními námitkami. Zamítne-li žalobu, přičemž se opomene zabývat byť i marginální námitkou, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho

rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], byť i důvodnost námitky by Nejvyšší správní soud mohl sám spolehlivě posoudit podle obsahu spisu. Napadený rozsudek je vzhledem k uvedenému i v tomto bodě nepřezkoumatelný.

[37] Další kasační námitka poukazuje na to, že závěry správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování. Vychází totiž pouze z části svědeckých výpovědí, zatímco ostatní výpovědi byly zcela opomenuty. Krajský soud se touto otázkou nezabýval, jelikož svědci vypovídali zejména o skutečnosti podhuštění pneumatik a o případném znečištění vozovky, což jsou dle soudu okolnosti pro daný případ podružné. Vzhledem k výše uvedené argumentaci je nutno nejprve vymezit protiprávní jednání, kterého se stěžovatel měl dopustit, teprve poté lze hodnotit svědecké výpovědi ve vztahu k tomuto jednání. Správní orgány vymezily jako jednání mající za následek smyk vozidla v důsledku podhuštění pneumatik, proto byly svědecké výpovědi k této skutečnosti významné. Krajský soud skutečnost podhuštění pneumatik nezkoumal, aniž by jakkoli vymezil, jakého protiprávního jednání se stěžovatel dopustil. Pokud by jako protiprávní jednání bylo chápáno podhuštění pneumatik, musel by se soud námitkou ohledně opomenutí některých svědeckých výpovědí zabývat (a stejně tak žalovaný). Pokud by bylo jako protiprávní vyhodnoceno jiné jednání, bylo by nutno zhodnotit, zda je jeho prokázání opřeno o svědecké výpovědi a případně tyto výpovědi zhodnotit dle zásad pro hodnocení důkazů ve správním řízení (k tomu v kasační stížnosti zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 – 47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS, a ze dne 28. 2. 2007, č. j. 5 Afs 165/2005 – 96 nebo například rozsudek ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 – 73). Nejvyšší správní soud vzhledem k uvedené nevyjasněné otázce protiprávního jednání není v tuto chvíli oprávněn vyjádřit se ke kasační námitce tak, jak byla vymezena. Věcným vypořádáním by předbíhal a ochudil by účastníky řízení o posouzení této otázky nižší soudní instancí, což je nepřípustné.

[38] K námitce, že správní orgány porušily právo stěžovatele na spravedlivý proces, neboť nebyl připuštěn jím navržený důkaz, z něhož vyplývají skutečnosti svědčící v jeho prospěch, Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 – 62, publ. pod č. 847/2006 Sb. NSS, ve kterém soud zaujal ve vztahu k řízení přestupkovému následující stanovisko: *„Není sporu o tom, že je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví (§ 32 odst. 2 s. ř.). Toto jeho oprávnění vychází kromě jeho vrchnostenského postavení spojeného s pravomocí vůči subjektům podrízeným jeho autoritě, svěřenou mu zákonem, a inkvizičního (vyšetřovacího) principu, na němž je přestupkové řízení založeno, také ze základních zásad správního řízení, jako je zásada procesní ekonomie (hospodárnosti řízení, § 3 odst. 3 s. ř.) a zásada dokazování jen v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Rozhodně však nelze toto právo chápat jako absolutní. Jeho realizace nesmí být překážkou uplatnění základních záruk osob čelících určitému obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, garantovaných normami nejvyšší právní síly. Soubor těchto záruk lze souhrnně nazvat právem na spravedlivý proces.“*

[39] Je tedy na správním orgánu, aby rozhodl o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a

pokračování

výslechu svědků v jejich prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu musí být dostatečně odůvodněno a vysvětleno. To obdobně platí i pro výslechy znalců, předložení znaleckých posudků apod.

[40] Z uvedeného plyne, že správní orgán není vždy automaticky povinen vyhovět všem důkazním návrhům účastníků řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takovéto důkazy nebudou provedeny. V posuzovaném případě žalovaný odmítl provést důkaz znaleckým posudkem Ing. Richarda Čepka s odůvodněním, že není potřebný ke zjištění stavu věci. Zcela dostačujícím shledaly správní orgány znalecký posudek vypracovaný znalcem Tomášem Bendou. Navíc znalecký posudek Ing. Čepka není důkazem ve smyslu § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť dokazování provádí výlučně správní orgán. Znalecký posudek nebyl zadán správním orgánem I. stupně ani jiným nezávislým orgánem, ale na základě osobní žádosti stěžovatele, který má jako obviněný z přestupku na výsledku projednání přestupku, tedy i na závěru samotného předloženého posudku, předpokládaný zájem. Krajský soud uvedené nevyvrátil, pouze uvedl, že posudek znalce Tomáše Bendy je úplný a objektivní důkazní prostředek a správní orgán není ve smyslu § 52 správního řádu vázán všemi důkazními návrhy účastníků řízení.

[41] V souvislosti s vypořádáním námitek ohledně znaleckých posudků se soud zabýval povahou znaleckého posudku Ing. Čepka, neboť je sporná. V přestupkovém řízení se pro otázky neupravené zákonem o přestupcích použijí obecné předpisy o správním řízení (§ 51 zákona o přestupcích). Otázky dokazování zákon o přestupcích neupravuje, použije se proto správní řád. Ve správním řízení se znaleckých posudků dotýká § 56 správního řádu, který jako důkaz znaleckým posudkem připouští posudek znalce, kterého ustanovil usnesením správní orgán. Tohoto znalce může také vyslechnout. Posudek Ing. Čepka byl však předložen stěžovatelem, tedy účastníkem řízení.

[42] Nejvyšší správní soud se k otázce znaleckých posudků předložených účastníky řízení již vyjadřoval v například rozsudcích ze dne 21. 11. 2013, č. j. 6 As 61/2013 – 36, a ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, kde téměř shodně uvedl, že: „Striktně vzato lze ve správním řízení za znalecký posudek označit pouze takový posudek, který podal znalec ustanovený správním orgánem podle § 56 správního řádu. Uvedený pojem sice správní praxe běžně užívá i pro posudky vyhotovené soudním znalcem a předložené účastníkem řízení (přičemž např. v občanském soudním řízení se takové označení opírá o výslovnou úpravu v § 127a o. s. ř.), avšak i toto užití je třeba omezit na znalecké posudky splňující náležitosti stanovené v § 13 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů.“ Na citované rozsudky pak navázal v rozsudku ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 – 36, v němž shrnul: ..., „ve správním řízení se za „znalecký posudek“ *stricto sensu* označuje pouze takový posudek, který podal znalec ustanovený správním orgánem podle § 56 správního řádu. Správní praxe běžně užívá tento pojem *largo sensu* i pro posudky vyhotovené soudním znalcem a předložené účastníkem řízení a nakládá s nimi obdobně. Toliko pro přehlednost Nejvyšší správní soud označuje posudek Ing. Bukovského, vyhotovený pro žalobcovu předchůdkyni, v předchozím i následujícím textu jako posudek odborný, což však nic nemění na tom, že i tento posudek podal znalec, opatřil jej znaleckou

doložkou a v řízení před soudem by se i s takovým posudkem zacházelo jako s plnohodnotným znaleckým posudkem podle výslovné právní úpravy v § 127a občanského soudního řádu.“

[43] I posudek Ing. Čepka lze v souladu s logikou výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu označit jako odborný posudek. V nynější věci k tomu soud doplňuje, že však jde o ryze terminologický rozdíl, neboť takový odborný posudek musí být postaven na roveň posudku znaleckému, splňuje-li všechny požadované náležitosti. Tato úvaha vychází z požadavku na nerozpornost a souladnost právního řádu jako takového. Institut znaleckých posudků je upraven primárně v procesních předpisech. V soudním řízení správním se na základě § 64 s. ř. s. přiměřeně použije ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Tento právní předpis k nastolené problematice v § 127a uvádí: *Jestliže znalecký posudek předložený účastníkem řízení má všechny zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, postupuje se při provádění tohoto důkazu stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný soudem. Soud umožní znalci, kterého některá ze stran požádala o znalecký posudek, nahlédnout do spisu nebo mu jinak umožní seznámit se s informacemi potřebnými pro vypracování znaleckého posudku.*

[44] Na základě citovaného ustanovení o. s. ř. je tak v řízeních před soudem (i ve správním soudnictví) znalecký posudek předložený účastníkem řízení, pokud splňuje stanovené formální požadavky, považován za důkazní prostředek – znalecký posudek, a to bez ohledu na to, zda byl předložen až v řízení před soudem, nebo v rámci správního řízení. Z logiky věci je pak nepřipustné, aby ve správním řízení byla tatáž listina považována za jiný podklad pro rozhodnutí (důkaz listinou), na který nemusí být nahlíženo jako na znalecký posudek, zatímco v řízení před soudem by takovému dokumentu byla přiznána důkazní síla znaleckého posudku. Proto i v řízení před správním orgánem musí být takový posudek předložený účastníkem řízení, pokud splňuje náležitosti uvedené v § 127a o. s. ř., hodnocen stejně jako důkaz znaleckým posudkem. A obdobně znalec, který vypracoval odborný posudek, bude případně vyslechnut jako znalec, tedy k odborným otázkám, nikoliv k okolnostem, které vnímal svými smysly. To platí i ohledně posudku Ing. Čepka předloženého stěžovatelem, neboť uvedené požadavky splňuje. Je potom věcí správního orgánu, zda takový odborný posudek provede či nikoli a jak neprovedení případně odůvodní. V situaci, jako je ta nynější, pak musí platit, že pokud se ve správním řízení objevují posudky dva (nebo více), a tyto posudky jsou vzájemně rozporné, není možné, aby správní orgán vystačil s posudkem, který si opatřil sám, aniž by se případnými rozpory vypořádal. To platí tím spíše, že posudkům je přiznána stejná důkazní síla.

[45] Pro úplnost soud doplňuje, že rovněž zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „t. ř.“) se povahou posudku předloženého účastníkem řízení zabývá. V § 110a stanoví obdobné pravidlo jako o. s. ř.: *Jestliže znalecký posudek předložený stranou má všechny zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, postupuje se při provádění tohoto důkazu stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný orgánem činným v trestním řízení. Orgán činný v trestním řízení umožní znalci, kterého některá ze stran požádala o znalecký posudek, nahlédnout do spisu nebo mu jinak umožní seznámit se s informacemi potřebnými pro vypracování znaleckého posudku.*

pokračování

[46] Uvedená ustanovení byla do o. s. ř. a t. ř., které dříve upravovaly povahu znaleckých posudků předložených účastníkem řízení obdobně jako správní řád, zakotvena z důvodu neefektivnosti a neekonomičnosti dosavadní úpravy a zachování práva na spravedlivý proces. Z novelizací procesních předpisů plyne jasný záměr zákonodárce připustit do soudních řízení i posudek předložený účastníkem řízení a přiznat mu sílu znaleckého posudku. Obdobně musí být přistupováno i k posudkům předloženým účastníky řízení v rámci řízení správního. Jiný výklad by byl v rozporu se zásadou jednotnosti právního řádu a mohl by vést k absurdním situacím, kdy ve správním řízení by posudek vypracovaný znalcem, splňující náležitosti znaleckého posudku dle § 127a o. s. ř., byl považován za běžný důkaz listinou, zatímco v následném soudním řízení správním by rázem měl postavení znaleckého posudku a soud by ho tak měl posuzovat, včetně posuzování osoby znalce například při výslechu. Z výše uvedených důvodů měl být posudek vypracovaný Ing. Čepkem považován za odborný posudek se silou znaleckého posudku.

[47] K nynější věci kasační soud konstatuje, že stěžovatel má dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích právo navrhopat důkazy na svou obhajobu a odborný posudek Ing. Čepka není ničím jiným. Pokud žalovaný vyhodnotil, že takový posudek není potřebný, byl povinen neprovedení důkazu řádně odůvodnit, tj. dostatečně určitě vymezit, proč je posudek vypracovaný znalcem Tomášem Bendou ke zjištění stavu věci dostačující a proč posudek Ing. Čepka nemůže závěry posudku znalce Tomáše Bendy vyvrátit. V napadeném rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud neshledal takovéto zdůvodnění. Navíc je nutno konstatovat, že znalec Benda se vyjadřoval k otázce technického stavu vozidla a pouze závěrem uvedl, že „*podhuštění kol zadní nápravy mělo výrazný negativní vliv na jízdní vlastnosti vozidla a pravděpodobně bylo bezprostřední příčinou uvedené dopravní nehody.*“ Pouze na základě takto vyjádřeného názoru znalce, který se primárně vyjadřoval k technickému stavu vozidla, nelze učinit jednoznačný závěr o vině stěžovatele (a to navíc za situace, kdy znalec označil jako bezprostřední příčinu vzniku nehody pravděpodobně podhuštění pneumatik, a krajský soud se podhuštěním pneumatik odmítl zabývat).

[48] S ohledem na uvedené se nelze ztotožnit ani s názorem žalovaného, že v případě posudku vypracovaného Ing. Čepkem se nejedná o důkaz, jelikož jej nechal vypracovat stěžovatel. Soud má za to, že se o důkaz jednalo, a to důkaz odborným posudkem (v souladu s výše uvedenou argumentací). Účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení a je na správním orgánu, aby posoudil, které z nich provede. Hodnověrnost již provedeného důkazu je povinen správní orgán přezkoumat v rámci hodnocení důkazů (může dospět například k závěru, že se jedná o účelový důkaz apod., ale aby mohl takový závěr učinit, musí být důkaz nejprve proveden).

[49] Přehnaně formalistickým pak shledává soud závěr krajského soudu, že znalec Ing. Čepka nemusel být ve správním řízení vyslechnut, jelikož byl navrhován jeho výslech jako svědka. Pouhé chybné označení úkonu dokazování – tedy záměna označení znalce za svědka, nemůže bránit provedení navrhovaného výslechu. Z průběhu řízení je zřejmé, že stěžovatel požadoval vyslechnout znalce, přestože tento úkon špatně označil (respektive označil jej v souladu s tím, jak k jím předloženému posudku přistupovaly správní orgány).

Takové drobné pochybení, za situace, kdy není pochyb o tom, co účastník řízení zamýšlel navrhnout, nemůže způsobit neprovedení důkazu.

[50] Pokud není vymezeno jednání, na základě něhož došlo k nehodě, není možné ani jednoznačně konstatovat, zda bylo či nebylo provedení dalšího posudku potřebné. Závěr krajského soudu, že podhuštěné pneumatiky i případné nečistoty na dráze jsou podružné, odsouvá relevanci posudků do pozadí.

[51] Pro úplnost je třeba uvést, že námitka neprovedení výsledku J. B. se objevila až v kasační stížnosti, proto musí být vyhodnocena jako nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[52] Pokud jde o námitku, že výrok o sankci byl doplněn o důvody až v odvolacím řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek (k tomu například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, či rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80). Jestliže tedy žalovaný doplnil odůvodnění výše sankce nad rámec vymezený správním orgánem I. stupně, nepochybil. Naopak napravil nedostatky prvostupňového rozhodnutí. Vyjadřovat se k obsahové stránce odůvodnění výše sankce ve správních rozhodnutích by bylo vzhledem k výše vymezeným vadám nyní předčasné.

[53] V závěru kasační stížnosti uvedená konstatování, že by pro stěžovatele byl postih za přestupek ve spojení s požadovanými náhradami škody likvidační, stejně jako tvrzení, že správní orgány rozhodovaly pod tlakem médií, jsou subjektivního rázu, a přestože jsou reakcí na hodnocení krajského soudu, jsou bez relevance pro správní rozhodnutí. K osobní situaci pachatele může být přihlédnuto při stanovení výše trestu, která nebyla posuzována v nynějším kasačním řízení. Pro otázku náhrady škod nemá ale výše trestu v zásadě žádný význam, podstatný je pouze výrok o vině. Rozhodování ovlivněné mediálním tlakem nebylo nikterak prokázáno.

IV. Závěr a náklady řízení

[54] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přestože v kasačním řízení vyšly najevo i skutečnosti, které by vedly ke zrušení rozhodnutí žalovaného, nebyl Nejvyšší správní soud oprávněn přistoupit k tomuto kroku, a to v důsledku nepřezkoumatelnosti některých oddělitelných částí rozhodnutí krajského soudu (viz body [32] až [36] tohoto rozsudku). V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí.

[55] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí, jak je stanoveno v § 110 odst. 3 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2015

pokračování

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu